

Het gebruik van Microsporenfolie op de PD en de weigering van het NFI om daarop serieus te reageren.

In 2007 is gebleken dat op de Plaats Delict door de Technische Recherche met één stuk microsporenfolie (folie met kleefstof) de hele voorkant van de blouse is bewerkt. De kans is groot dat hiermee (DNA-)sporen over de blouse zijn verspreid. Dat is aan het NFI gemeld, die echter ontkent dat dit gebeurd zou kunnen zijn. Zelfs met een eenvoudige proef kan bewezen worden dat die verspreiding gemakkelijk plaats vindt. Maar zelfs dat is door het NFI niet gedaan. Een duidelijk voorbeeld hoe het NFI koste wat kost haar bevindingen uit 2003/4 overeind willen houden, welke informatie er ook inmiddels is opgedoken over de zeer slechte behandeling van de blouse tussen het aantreffen van het slachtoffer en het moment van het DNA-onderzoek, 4 jaar na dato.

In 2007 is gebleken dat op de Plaats Delict de technische recherche het voorpand van de blouse van de weduwe onderzocht heeft met microsporenfolie. Een stuk kleefstof van 10 bij 5 centimeter dat gebruikt wordt om sporen te verzamelen. Eén stuk wordt gebruikt over het gehele oppervlakte, totdat de kleefstof niet meer werkt. Dus plakken, loshalen, naar een andere plek gaan, plakken en loshalen, etc..

Door Amerikaanse DNA-onderzoekers/deskundigen wordt gemeld dat het gebruik van microsporenfolie ervoor zorgt dat sporen van de ene plek verplaatst kunnen worden naar andere plekken. Als de kleefkracht vermindert laat het namelijk ook weer materiaal los. Dit feit heeft er in de VS toe geleid dat er altijd EERST bemonstering ten behoeve van DNA-onderzoek plaatsvindt, VOORDAT er microsporenfolie wordt gebruikt.

Dit is een zeer belangrijke constatering. De veroordeling van Ernest Louwes in 2004 is namelijk niet gebaseerd op louter de aanwezigheid van het DNA van Louwes op de blouse, immers Louwes was die ochtend op bezoek geweest en had een gesprek gehad met Mw. Wittenberg. Er had zakelijk contact plaatsgevonden, waarbij DNA kan worden overgebracht. De veroordeling was gebaseerd op de locaties van een aantal DNA-sporen die van huidcellen afkomstig zouden zijn, in relatie tot lichtrode vlekken.

Doordat er microsporenfolie op de blouse is gebruikt, valt er dus helemaal niets meer te zeggen over oorspronkelijke locatie van de geconstateerde sporen. Alleen al vanwege het gebruik van deze folie is de conclusie dat de sporen er alleen tijdens het delict op gekomen kunnen zijn dan ook geen juiste conclusie. Bijzonder is overigens dat het NFI zelf in 2006 heeft vastgesteld dat nieuwe vlekken ontstaan moeten zijn nadat het slachtoffer dood werd aangetroffen. Nieuwe vlekken waarvoor het NFI ook geen plausibele verklaring heeft, maar er ook niet de consequentie aan verbonden heeft, dat deze blouse niet meer als Stuk van Overtuiging mocht worden aangevoerd in de rechtszaak.

De informatie over het microsporenfolie is in april 2008 door Mr. Knoops aan het OM en het NFI gemeld, die eind juli daarop met een reactie kwamen. Het gebruik van microsporenfolie wordt erkend, maar het risico, dat daarmee sporen over de blouse zijn verspreid, gebagatelliseerd. Dit staat er letterlijk:

“Volgens de deskundigen van het NFI en IFS is op grond van hun ervaring met bemonstering van biologisch sporenmateriaal de kans klein dat met de plakkende folie zoveel DNA wordt overgedragen dat dit overgedragen DNA vervolgens kan worden gedetecteerd met standaard DNA-onderzoek”

Het onderzoek dat door het NFI in 2003/4 is uitgevoerd heeft per spoor heel weinig DNA laten zien, zoals onlangs uit een Amerikaanse contra-expertise is gebleken. De omvang was per onderzocht spoor kleiner dan

200 picogram, 1/250.000^e van een korreltje zout. De Amerikaanse onderzoekers stellen dat de kans juist niet klein is dat deze hoeveelheid DNA door microsporenfolie is achtergelaten.

Door de reactie van het OM/NFI kan getwijfeld worden aan het eigen onderzoek van het NFI. Met een eenvoudige test kan proefondervindelijk worden vastgesteld dat DNA via microsporenfolie kan worden verspreid. Je neemt een schoon stuk stof. Je brengt een speekseldruppeltje op. Je gebruikt het microsporenfolie over de hele oppervlakte en vervolgens stel je vast dat je elders op die stof speeksel (met DNA) aantreft.

Dat DNA door kleefstof wordt opgenomen, blijkt uit het feit dat in de VS een veel gehanteerde methode om DNA van een voorwerp af te halen de “tape-lift-methode” is¹.

Hieronder de illustratie van een eenvoudige test:

Rechts treft u een rode lipstickvlek aan op een stuk wit katoen, daarnaast ligt een stuk microsporenfolie, waarvan het schutblad nog niet is verwijderd.

Links ziet u het stuk microsporenfolie, nadat het op de rode vlek was gedrukt. Op het micro-sporenfolie is de afdruk van die rode vlek goed zichtbaar.

Rechts treft u een rode afdruk aan op de stof, nadat het folie op een SCHONE plek is gedrukt om nieuwe sporen af te nemen. Met het blote oog zijn de rode sporen die door het microsporenfolie zijn achtergelaten, goed waarneembaar. (Deze test kan ook gezien worden op YouTube: <http://www.youtube.com/watch?v=MqfyIni2XhQ>)

Hiermee is op simpele wijze aangetoond dat zelfs voor het blote oog waarneembaar te maken is, dat microsporenfolie niet alleen sporen opneemt, maar ook sporen achterlaat.

DNA-sporen kunnen al gemeten worden op basis van een beperkt aantal cellen. Hoe kunnen deskundigen van NFI en IFS dan stellen dat de kleefstof van microsporenfolie niet voldoende DNA zal achterlaten?

De enige te bedenken reden is dat men weigert te erkennen dat er teveel is gebeurd met de blouse tussen 1999-2004 om nog enige conclusie te kunnen trekken op basis van de locaties van het DNA op de blouse en daarmee over de schuld van Ernest Louwes.

¹ Journal of Forensic Science March 2006, VandenBerg e.a.: “The tape lift technique was chosen as the means of recovering DNA, as would routinely be performed in casework in our forensic laboratory. This technique involves the repeat application of a section of tape to a surface area until the tape loses its stickiness, thereby concentrating trace amounts of material into a small area. Tape lifts of the saliva stains that were prepared on separate pieces of white nylon and examined under Polilights were then submitted for DNA analysis”.